

De uitnemendheid van Christus

Kolosse 1:14-29; 2:1-4

Van Paulus' corrigerende brieven is geen zo relevant voor de jaren zestig van de twintigste eeuw [en dat geldt net zozeer voor de 21^e eeuw] als zijn Brief aan Kolosse. Hoofdstuk 4 vers 16 vertelt ons dat de brief ook gelezen moest worden in de gemeente van de Laodiceeërs.

Niet alleen worden de problemen van onze tijd erin afgeschilderd, de Heilige Geest geeft ook de oplossing. Uit hoofdstuk 2 wordt duidelijk dat de gemeente in Kolosse te lijden had onder valse leraars: jудаïsten, die formalisme en ritualisme leerden, en gnostici, die de wetteloze werking van de menselijke geest introduceerden. Deze problemen zijn ook in onze tijd in hoge mate aanwezig. Het antwoord op beide problemen vinden we in ons gedeelte: de uitnemendheid van Christus.

In het Bijbelgedeelte boven dit artikel vinden we de uitnemendheid van Christus onderwezen in drie sferen waarin onze geest en hart en wil zijn betrokken. Christus is de eerstgeborene van de hele schepping; niet wat de tijd betreft, maar wat rangorde betreft. Denk hier eens over na! In de afgelopen twee eeuwen zijn er nieuwe theorieën over de schepping naar voren gebracht, en de mens is nog niet klaar met het uitdenken van nieuwe theorieën over het ontstaan en de bestemming van het heelal. De Bijbel treedt niet in discussie. Het feit wordt eenvoudig weergegeven. Christus is het centrum; Christus is uitnemend, in de sfeer van de schepping. In vers 16 staan drie voorzetsels – 'in', 'door' en 'tot' – die een stroom van licht werpen op het gedeelte.

- Het eerste voorzetsel toont Christus als de scheppende persoon achter de schepping.
- Het tweede voorzetsel toont Hem als het 'instrument' waardoor alles geschapen is.
- Het derde voorzetsel toont Hem als het doel van de schepping.

Hij is uitnemend! Hij heeft alles gemaakt en Hij onderhoudt alle dingen. Daarna, in vers 18, zien we Hem als het hoofd van het lichaam, de *Gemeente*. Deze waarheid wordt tegenwoordig ook in twijfel getrokken. Ze is actueel in de moderne oecumenische beweging. Een aards, zichtbaar hoofd is veel aantrekkelijker voor de mens. In het pausdom wordt dit heel duidelijk. De staatskerk, sinds de Reformatie, vertrouwt op de regerend vorst. Maar Hij, Christus, is het hoofd van de Gemeente. In de brief aan de Efeziërs zien we dat Hij als hoofd over alles gegeven is aan de Gemeente (Ef. 1:22), maar hier, in Kolosse 1:18, is Hij het hoofd van de Gemeente. Toen de magiërs in Egypte geconfronteerd werden met het wonder van het leven, moesten ze erkennen: 'Dit is de vinger van God!' De waarheid van de opstanding zet zijn tegenstanders ver op achterstand en in de opstanding neemt Christus zijn rechtmatige plaats in, de eerste plaats. Wie kan Hem uitdagen waar Hij Zich bevindt? Hoofdschap is een prachtig onderwerp. Hij is het hoofd van alle mensen, het hoofd van de volken, de hoeksteen (of: de hoofdsteen van de hoek, zoals de King Jamesvertaling weergeeft), het hoofd van alle vorsten en machten, het hoofd van alle dingen. Hij is *het* hoofd. Vol blijdschap kunnen we zeggen: '(...) en U hebt Zich verheven tot een Hoofd boven alles' (1 Kron. 29:11). Hij is uitnemend.

Daarna lezen we in vers 19: 'Want het behaagde de hele Volheid in Hem te wonen.' Wie kan de waarheid begrijpen van deze *persoon*? De schrijver in ieder geval niet. Het getuigt van wijsheid om het te aanvaarden. En dat doen we met vreugde. De mens vraagt om een groot man. Ligt dat niet op de lippen van iedereen? Iedereen die nadenkt, verlangt naar iemand die ons uit de huidige chaos haalt. De wereld wil iemand die komt in zijn eigen naam. Wij hebben iemand die gekomen is in de naam van zijn Vader. Wat een prachtige woorden vinden we in

2:9: 'de hele volheid van de Godheid lichamelijk'. Daar zien we Hem niet alleen in zijn vleeswording, maar ook in zijn opstanding. Hij is de heerlijkheid van de Godheid, niet iets minder dat goddelijkheid genoemd wordt. Wie is met Hem te vergelijken? Hij is werkelijk boven iedereen verheven, gezegend zij zijn heilige naam. Dit alles is van wezenlijk belang. We moeten de Here God heiligen in onze harten, willen we verantwoording kunnen afleggen van de hoop die in ons is (1 Petr. 3:15).

*What think ye of Christ is the test
to try both your state and your scheme.
You cannot think right of the rest,
if you don't think rightly of Him.*

(Wat u denkt van Christus is de test
voor zowel uw toestand als uw manier van doen.
U kunt niet juist denken over de rest
als u niet juist denkt van Hem.)

Zien we Hem in de praktijk van ons leven werkelijk als 'hoog en verheven'? Geven we Hem in de sfeer van ons denken de eerste plaats? Is Hij uitnemend boven allen?

In vers 20-22 betreden we een nieuwe sfeer: de grote historische feiten van het christelijk geloof. Hier gaat het om ons hart. 'Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond' (Joh. 1:14). In vers 22 lezen we over het lichaam van zijn vlees en over zijn wandel. Hier zien we inderdaad een pad om over na te denken. 'U bent mijn geliefde Zoon, in U heb Ik welbehagen gevonden' (Mark. 1:11). Hij was de dienstknecht des Heren, Zoon des mensen, Zoon van de liefde van de Vader. Hij was heilig, onschuldig, onbezoedeld, afgescheiden van zondaars. Hij deed geen zonde; Hij kende geen zonde; in Hem was geen zonde. 'Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd,' zeiden de discipelen (Joh. 1:14). Laten we naar Christus kijken zoals Hij wandelde. Nadenken over zijn woorden. 'Zij verwonderden zich over de woorden van genade die uit zijn mond kwamen' (Luk. 4:22). Hij was precies Degene die Hij zei te zijn. Wat een heerlijke climax van het twistgesprek in de tempel: '(...) evenmin durfde iemand Hem van die dag af meer iets vragen' (Matth. 22:46). Geen wonder dat de dienaars zeggen: 'Nooit heeft een mens zo gesproken als deze mens spreekt' (Joh. 7:46).

Maar denk ook eens aan zijn *werken*. Zijn gelijkenissen, zo is het eens prachtig omschreven, waren gesproken wonderen; zijn wonderen waren uitgespeelde gelijkenissen. Hij liet zowel de doven horen (instrument om te ontvangen) als de stommen spreken (instrument om te reageren). De menigte – en wij mogen ons bij hen aansluiten – zei: 'Hij heeft alles voortreffelijk gedaan' (Mark. 7:37). Zijn leven is wonderbaar; maar wie kan bevatten wat zijn dood is? In dit hoofdstuk vinden we de verlossing (vs. 14), de vergeving van de zonden (vs. 14), en vrede (vs. 20). Dit zijn geweldige waarheden, waar we ongetwijfeld persoonlijk deel aan mogen hebben, maar ze tonen ons ook de grote, universele sfeer van zegen, van de mens die in een relatie met God gebracht wordt, en God die rust in zijn liefde. En dit alles is volkomen afhankelijk van zijn dood, omdat Hij 'voor alles de dood smaakte' (Hebr. 2:9). We mogen het uitroepen: Hij is uitnemend! En als we nadenken over een dergelijke liefde die Hij heeft betoond, worden we dan niet gestimuleerd in onze gevoelens, zodat we Hem aanbidden?

Maar we moeten de uitdaging van de mentale en emotionele sfeer onder ogen zien, en in 1:23 en 2:4 vinden we de praktische sfeer waarin de wil is betrokken. Het eerste woord in 1:23 is 'als'. Wat is ons antwoord daarop? In vers 27 lezen we 'Christus in u, de hoop van de heerlijkheid'. 'Of erkent u van uzelf niet, dat Jezus Christus in u is? Zo niet, dan bent u verwerpelijk' (2 Kor. 13:5). Maar in Laodicea zien we dat de Heer buiten staat, aan de deur

van het hart klopt en zegt: 'Als iemand mijn stem hoort en de deur opent, zal Ik ook bij hem binnenkomen en de maaltijd met hem houden en hij met Mij' (Openb. 3:20).

De vraag is daarom: als Christus uitnemend is in de mentale en emotionele sfeer, is Hij dan ook uitnemend in deze praktische sfeer waarbij de wil is betrokken? Als Hij in ons hart is, *woont* Hij dan ook in ons hart? En als Hij in ons hart woont, *troont* Hij daar dan ook? Het voorbeeld van de apostel zelf spoort ons aan. Hij verkondigt (vs. 28); hij is een dienaar (vs. 25); hij lijdt (vs. 24); hij werkt (vs. 29); hij heeft een strijd (2:1). Het is helaas een tijd van lauwheid. Velen zijn zorgeloos in Sion (Amos 6:1). De profeet is dwaas, de man met de geest is krankzinnig (Hos. 9:7). 'Wees niet al te rechtvaardig' (Pred. 7:16) wordt er geroepen. Maar 'Christus in u [is] de hoop van de heerlijkheid'. In die heerlijkheid worden de werkelijke waarden verklaard. De dag van de kroning is aanstaande. Christus zal in het gelijk gesteld worden (1 Tim. 3:16 NBV), en dat geldt ook voor de zijnen. Laat we gehoor geven aan de woorden van dit lied: 'Plaats voor Jezus, Vredekonink! Haast u, zondaars, hoort zijn stem! Hij zoekt in uw hart een woning, o ontsluit dat hart voor Hem.' Laten we Hem toegang geven tot alle gebieden van ons hart. Moge Hij uitnemend voor ons zijn, verheven boven allen. Zal dat lijden meebrengen? Natuurlijk. We worden er niet voor niets aan herinnerd dat 'wij door vele verdrukkingen het koninkrijk van God moeten binnengaan' (Hand. 14:22). Maar een Engels lied zegt: '*How will recompense His smile, the sufferings of this little while*' (hoe zal Zijn glimlach het lijden van deze korte tijd vergoeden)!

Samenvattend moet gezegd worden dat bij een werkelijke bekering geest, hart en wil betrokken zijn. En of de lezer nu onbekeerd is, of zich al vele jaren op de weg bevindt, moge de oproep van deze verzen ons allemaal bemoedigen om in alle drie sferen gevolg te geven aan deze woorden: 'Kroont Hem, de Heer van allen'!

Daniel W. Paterson